

ΖΩΗ, ΑΣ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΟΥΜΕ

Θὰ πάψω νὰ σὲ πολεμᾶω Ζωὴ

Θὰ πάψω νὰ σὲ ἀρνιέμαι

Τὰ ἐπιχειρήματά σου δύσκολα

Τὸ ψέμα σου καλὰ σχεδιασμένο·

Ζωὴ ζωὴ ἄς συνθηκολογήσουμε.

Ἔτσι θὰ εἶμαι κ' ἐγὼ λιγώτερο γυμνός

Λιγώτερο φτωχός

Θὰ ντυθῶ τῆ λάσπη σου τὸ φῶς σου τὰ δροσερὰ
φυλλώματα)

Θὰ ντύσω τὰ μάτια μου μὲ χρώματα κεικόνες

Τὴν ἀκοή μου μὲ φωνές φανταχτερές

Τὴ σκέψη μου μὲ ράκη, ἀπ' τὸ δικό σου φόρεμα

Θὰ ντυθῶ τὸ μύθο σου, Ζωή,

θα ἐνδώσω στὴν παγίδα τοῦ ἴστοῦ σου

Ἄδύναμος μοναχικός

Στὸ πλέγμα σου τὸ στέρεο ποὺ μὲ ζώνει.

Κι ἔπειτα πάλι
Χτίζοντας
Καὶ γκρεμίζοντας
Ἄρχίζοντας ἀπ' τὴν ἀρχὴ
— Ἄπ' τὴν ἀρχὴ πού ὅμως ἀρχὴ δὲν εἶναι —
Βῆμα τὸ βῆμα θάβρω κάποιαν ἄκρη
Τ' ἀσύνδετα ὅλα προσπαθώντας νὰ συνδέσω
Σὲ ρυθμὸ λογικῆς τακτικῆς ἀλληλουχίας
Τ' ἀναίτια τὰ τυχαῖα τὰ παράλογα.
Τὰ συμπτωματικὰ σου εὐρήματα τὰ σκοτεινὰ
Μὲς τὰ βαθειὰ σου δάση τριγυρνώντας
Στὴν ἄγρια ζούγκλα σου τὴν τροπικὴ
Κυνηγὸς ταυτοχρόνως καὶ θήραμα.

Θὰ πάψω πιά ζωὴ νὰ σ' ἀνιχνεύω
Θὰ πάψω πιά νὰ σὲ ὑποπτεύομαι
— Ἀράχνη τεράστια ἐσὺ καὶ παμφάγα,
Θὰ ρίξω τὸ μαχαίρι καταγῆς
Τόσες φορές πού ἀπελπισμένα σοῦ εἶχα μπήξει
"Ἀνοιγμα κόνοντας στὸν ἔντεχνο ἴστό σου
Γιὰ νὰ κοιτάω τὰ σκότη πού μᾶς κρύβεις.

Ἀντώνης Φωστιέρος